

Wandeling naar de nacht

Als de lokale persmusket die over politiek schrijft na een raadsvergadering of beraad ten gemeentehuize huiswaarts keert, dan verlaat hij als het ware het werk. Laat hij politieke sores achter zich. Wendt hij zich af van, afwisselend, compromitterend, consistent, gechoqueerd, aanminnig en doemscenario's creërend optreden van vroede dames en heren. Een gezelschap dat al dan niet in klassieke links-rechtsverdeling aangeschoven zit bij het college van burgemeester en wethouders dat afspraken tot concepten heeft gemaakt.

Later schrijft hij het allemaal op, dat welwillende dorpse gedoe. Gedoe dat uitgaat van een coalitieakkoord, dat bulkt van ambities, visies, prioriteiten en financiële consequenties en zoveel mogelijk, dat wel, gevrijwaard is van ambivalenties. Naar huis gaan is voor hem een wandeling. Zeker laat op de avond ervaart hij een langzaam doven van sfeer en licht. Proeft hij stilte en dorpse ingekeerdheid. Heeft hij de neiging dat te associëren met desavoueren. Contouren zijn dan minder precies. De stilte is van straten, huizen, winkels, is van steen en asfalt.

De kerktoren wijst de tijd. De fontein die meervoudig water parelt, klatert niet meer. Reclame-uitingen zijn gedimd. Horecazaken gaan uit, eerst nog aarzelend, maar toch. Sociale media lichten nog op in naar middernacht dommelende gedigitaliseerde huiskamers. Geluidjes, eerst nog ritselfluisterend, vliegen de lange stilte van de nacht in. Thuis wacht de lokale persmusket nog een goed glas wijn. Tot transponeren in een magisch register en de filosofische stilte overgaan in gniffelend gesnurk. De nacht is conciliant, curieus genoeg tot verzoening bereid.